

An abstract painting featuring a spectrum of colors including red, orange, yellow, green, and purple. The brushstrokes are thick and expressive, creating a sense of movement and depth. In the lower right quadrant, a small, dark, circular shape resembling an eye is visible, looking out from within the swirling colors.

Je moet eerst vallen
om weer op te kunnen staan

Gedichten uit het leven van Harold Botter

*Je moet eerst vallen
om weer op te kunnen staan*

Gedichten uit het leven van Harold Botter

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Afscheidsbrief	11
Aubade aan een vlinder.....	11
Over het leven	12
De droom	13
Een engeltje	14
De strijd der tijd	15
Voor iemand	15
Endless	16
For you .. my new friend	17
Deja vue	18
Een dag vol leven	18
Geef het maar	19
Ontberen !	19
Hoe voel jij je vandaag	20
De Raaf	21
Kom.....	21
Huize Papyrus	22
Ik mis je	23
Eeuwige Vrede	25
Glazen Korrels	26
Kustwandeling	27
Last night I saw us	28
Pictures-	28
Lege huizen	29
(When will I) Let it be	30
Laat het Zijn	31
Ogen in Jeruzalem	32
Harold Liefdesrood	33
Love in flesh and bones	34
Opa	35
Overwegen en beslissen	36
Onbegrepen	36
Roodpaarse ochtendlucht	37
Ik kijk naar de hemel	37
Stemmen	38
Post Scriptum	38
The rose	39
Blauw gestreept verdeeld	39
Tonen	40
Verdiepingsverlangen	42
Vergeef me....	43
Verhulde dageraad	44
Vladimir	45

Voor-bij	46
What is there to choose ?	47
Alleen	48
Why ?	48
Eenzame dans	50
Wondering	51
Smile in misery	51
To my first girlfriend	52
Coma	53
Zeilweek	54

Harold Botter

Voorwoord

Aan de lezer,

Wat fijn dat je besloten hebt om deze gedichtenbundel te kopen.

Ik wens je veel plezier bij het lezen ervan.

In dit voorwoord vertel ik iets over mezelf en de achtergrond van de gedichten die ik geschreven heb.

Bij sommige gedichten kun je je zichzelf misschien af vragen wie is de schrijver en waarom heeft hij ze geschreven.

Nu is het bij de meeste dichters zo dat zij iets van zichzelf proberen bloot te leggen in woorden. Dat heb ik dus ook gedaan, zonder de pretentie te hebben een goede of een slechte, of professionele dichter te moeten worden genoemd. Ik beschouw mijzelf misschien meer een amateurdichter en het is al helemaal niet de bedoeling om er een bepaalde eer of roem voor mezelf mee te behalen. Mijn enige doel is om je een klein inkijkje in mijn leven te geven en gewoon om jou als lezer te plezieren of te ontroeren. Ik hoop dat ze je mogen raken en dat je de geboeid verder leest. Omdat je je er misschien in herkent. Meer is voor mij niet van belang. Als dat niet het geval is mag je gerust de bundel naast je neer leggen of iemand anders er 'blij' mee maken. Ik hoop echter dat je waar voor je geld heeft gekregen.

Soms vormt het dichten een uitlaatklep om dingen waar je als mens mee worstelt op schrift te stellen. Vaak probeert een dichter ook iets van zijn levensvisie aan anderen toe te vertrouwen. De meest grote en verlichte dichters spreken over het Licht en de Liefde. De gedichten van 'mijn hand' zijn misschien niet altijd even opgewekt en fris sprankelend om te lezen, maar vaak gebruik ik thema's waarmee ik op de schrijfmomenten worstelde. Misschien heb jij ze ook wel meegemaakt.

Ook heb ik er iets van een 'levensvisie' in gelegd, geïnspireerd door boeken die ik las en mensen waarmee ik gedurende mijn aardse reis in contact ben gekomen. Een visie is een persoonlijk gezichtspunt. Het is geen Absolute Waarheid en heeft op zich nog niets met Zelfverwerkelijking te maken.

Het mag duidelijk zijn dat je daarom een levensvisie nooit aan anderen kunt en mag opdringen, maar dat het er uiteindelijk om gaat om het in je Zelf te verwerkelijken. In mijn ogen Ben je het Enige Goede voorbeeld als je Het in je levenssysteem hebt verwerkelijkt.

In mijn gedichten wil ik niet de indruk wekken dat Alles in mij verwerkelijkt is en/of dat ik Alles Weet. Het mag misschien wel in diepste Wezen zo zijn, maar er is nog een Weg te gaan om het allemaal toe te laten en te verwerkelijken. Daarom schrijf ik liever over levensvisie, dan te proclameren dat ik zelf de Waarheid in pacht heb. Met deze bundel wil ik je iets van mij meegeven.

De meeste van de gedichten zijn sterk autobiografisch, maar soms hebben ze ook betrekking op een thema, waarover ik toentertijd nadacht of over mijmerde. Ze zijn ontstaan gewoon door er voor te gaan zitten en te schrijven wat er op dat moment uit me voortkwam. Soms gewoon woorden die in mijn hoofd rondwaalden en die ik van me af wilde schrijven. Dat de gedichten van mijn hand niet altijd even vrolijk zijn is eigenlijk niet zo verwonderlijk als je zou weten wat er mij allemaal in mijn jeugd en daarna is overkomen en waarmee ik in dit leven heb moeten handelen. Mijn reis is, zoals bij velen, niet zonder problemen verlopen. Het heeft de nodige impact gehad op mezelf voor zover je van een individueel zelf mag spreken. In mijn ogen is er slechts Een Bewustzijn en gaat het er om in het Leven van iedereen, daar uiteindelijk weer Een mee te Worden. Een mee te Zijn. Uiteindelijk is alles met elkaar verbonden ook al zien we meestal niet direct omdat we het allemaal zo graag zelf willen blijven doen.

Het is vaak niet zo vanzelfsprekend dat we die diepere Waarheid direct in onszelf en anderen herkennen, omdat onze blik soms te gekleurd is door de ervaringen die we hebben meegemaakt. Het is de een van de redenen waarom 'iets in mij' zoekt en hunkert naar Heelheid en Bevrijding. Het wakker maken van de Andere die in mij is en die uiteindelijk in iedereen is. Het is de reden waarom ik tot het Lectorium Rosicrucianum ben toegetreden. Het is de reden waarom ik de gedichtenbundel belangeloos ter beschikking stel aan de kunstmiddag van de School van het Gouden Rozenkruis.

Ik vraag geen medelijden van je. Ik ben echt niet zielig of zo. Ik heb het niet nodig en je komt er zelf niets verder mee, al heb ik dikwijls geworsteld met zelfmedelijden. Maar alles dat mij is overkomen heeft 'mij' gebracht tot ik waar ik nu ben. Een soort levensthema, waardoor ik misschien moest groeien in zelfvertrouwen of iets dergelijks.

Het voert te ver om je van alles deelgenoot te maken wat er in mijn leven is gebeurd. Dat heeft ook geen zin, omdat 'ik' die ervaringen nodig had en er 'tot op zekere hoogte' zelf voor heb gekozen ze mee te maken om te kunnen groeien. Al heb ik soms het gevoel stil te staan. Ik hou me maar vast aan de 'gedachte' dat je ziel van alles rijker wordt. Het was echter geen makkelijke reis die ik voor mezelf heb gekozen. Graag vertel ik je er iets over in dit voorwoord.

De naam die ik bij de geboorte heb meegekregen is Harold Botter. Ik ben geboren in een dorpje op 4 september 1968 in het jaar van de Aap volgens de Chinese Astrologie, voor zover je dat iets zegt. Volgens die astrologie zijn Apen geboren toneelspelers en hebben ze veel humor. Voor zover dat iets zegt, herken ik mij wel hierin.

De naam "Harold" betekent Dappere legeraanvoerder. Mijn leven overziend is het niet zo verwonderlijk waarom deze naam aan mij is gegeven. Een lange periode in het 'leven' dat ik leidde bestond uit diepe dalen en steile afgronden die ik door immense worsteling, doorzettingsvermogen en eigen wilskracht tot op zekere hoogte te boven ben gekomen. Luctor et Emergo.

Dat alles heeft een keerzijde gehad. Nu ik namelijk de leeftijd van drieënveertig jaar heb bereikt, gaat de vraag wringen, waarom ik altijd zo verschrikkelijk mijn best heb gedaan.

Waarom er zo veel is dat ik in dit leven heb moeten doen en leren om mijn eigen levensbelangen veilig te stellen. Het leven dat ik leidde was in zekere zin noodgedwongen gericht op zelfhandhaving en eigenbelang.

Ik heb altijd het gevoel dat ik het in mijn eentje moest doen en dat was natuurlijk ook zo, omdat niemand ervoer of had ervaren wat ik moest doorstaan. Niemand kon mij er mee helpen. Ik moest er alleen doorheen. Niemand kon er iets over vertellen en je kon het op zijn best proberen uit te leggen. Toch blijf je daarin uitermate beperkt, omdat je met woorden niet alles kunt uitleggen en bovenal omdat je altijd afhankelijk bent van het inlevingsvermogen van de ander en de tijd die hij voor jou beschikbaar stelt. Meestal probeer je je ook beter voor te doen dan het werkelijk met je gaat. Je zegt ook niet zomaar alles tegen iedereen waarmee je zit. Vooral niet als je in een onmondige fase in je leven zit of als je buiten je merkt dat er weinig of totaal begrip is voor het geen waarmee je zit of waarmee je worstelt.

Niet altijd was ik door de levensomstandigheden waarin ik me bevond in staat om de dingen bij hun naam te noemen. De emoties en verlangens waarmee ik in mijn vroege jeugd worstelde kon ik niet altijd bij anderen benoemen. Ook de tijd na mijn ongeluk - waarover ik je straks meer zal vertellen -, werd ik, door gebrek aan weerbaarheid, assertiviteit en vanwege het feit dat ik worstelde met mezelf en omdat ik gedurende langere tijd moeite had met spreken, vaak geleefd door anderen die het leven voor mij bepaalden.

Dit heeft misschien zijn weerslag gehad op het leven dat ik nu leid. Maar ja ik leef nog. En dit alles is niet relevant, omdat vrijwel niemands weg altijd over rozen gaat. Bovendien is het allemaal geweest en het is allemaal gebeurd. Het heeft geen zin om in het verleden te blijven hangen. Het blijft herleven zolang je je het blijft herhalen in je hoofd. Ik leef NU en moet roeien met de riemen die ik nog ter beschikking heb.

De diepere inhoud van De Essentie gaat verder dan alleen de naam, is meer dan hetgeen je bereikt of doet of leert. Het gaat daaraan voorbij. Mijn naam is alleen maar een etiket van de stoffelijke vorm die ikzelf en waarmee anderen mij kunnen waarnemen.

Mijn jeugd heb ik doorgebracht in achtereenvolgens Daarlerveen (1 jaar), Westerhaar (2 jaar) en Amsterdam (5 jaar), Oldenzaal (5 jaar) en Westerhaar (25 jaar). Op driejarige leeftijd is bij mij een afwijking aan de urinebuis geconstateerd waaraan ik tot mijn 6de levensjaar meerdere operaties heb ondergaan. Dit waren voor mij als klein jongetje zeer ingrijpende gebeurtenissen, onder andere natuurlijk omdat je het allemaal maar moest laten gebeuren. Ik had er zelf geen stem in, was onmondig en kon me niet verweren. Ik was niet in staat om alles wat er in me omging te verklaren en kon het eigenlijk niet begrijpen. Verder plaagde me telkens de gedachte dat ik opnieuw naar het ziekenhuis moest, als er weer problemen ontstonden. Het is eigenlijk niet echt goed gekomen.

Daarvoor en daarna gebeurden er nog een aantal dingen waarbij ik telkens dacht dat mijn laatste uur geslagen was. Zo viel ik met de kin op een drempel van een schuifpui, waarbij ik blauw aanliep van de ademnood. Ook botste ik met mijn hoofd tegen een steen waarbij ik een slagaderlijke bloeding in mijn voorhoofd opliep en het bloed er in straaltjes uitspoot. In beide gevallen was het mijn vader die doortastend optrad, waardoor het goed afliep. Op vierjarige leeftijd kreeg ik hersenvliesontsteking met de daarbij behorende ruggenmergpunctie.

Het was niet het enige dat het lot voor mij in petto had, want er heeft veel meer plaatsgevonden. Ik heb veel gehuild en ben overdreven bang en onzeker geweest als kind. Het voert echter te ver om in het kader van dit voorwoord hier verder op in te gaan.

Op elfjarige leeftijd ben ik voorafgaand aan een voetbaltraining bij vv Oldenzaal van een hek gevallen op mijn hoofd. Dit keer kon mijn vader me echter niet helpen. Ik liep een schedeltrauma op.

Eerst was ik nog bij bewustzijn en werd op een kamer apart in het ziekenhuis gelegd ter observatie. Ik heb echter de stellige overtuiging dat er vrijwel niemand is komen kijken. Er was ieder geval niemand bij me in de zware uren voordat ik als elfjarige jongetje in een coma gleed, zodat ik de worsteling met een aanstaand einde aan mijn korte leven alleen moest doormaken.

In één gedicht beschrijf ik het moment dat ik in coma raakte. Deze herinnering is later bij mij terug gekomen. De momenten voordat ik in de coma gleed, was ik helemaal alleen en dacht dat ik dood ging, -wat uiteindelijk ook in zekere zin gebeurde. Er ging van alles door me heen, waar ik me op dat geen raad mee wist. Na drie weken coma kon ik niets meer. Niet praten, niet lachen, niets bewegen. Ik hoorde echter alles en zag alles wat er rondom me heen gebeurde. Ik kon alleen nog maar huilen. Ik was verwonden tot een kasplantje en sommige doktoren hadden zelfs na lange tijd geen vertrouwen meer in het lichamelijk herstel. Mijn leven leek een droom, omdat ik me in eerste instantie de val niet kon herinneren en ik niet wist hoe ik in hemelsnaam in het ziekenhuisbed was beland. Het leven leek voorgoed voorbij en misschien was het beter dat ik toentertijd was heengegaan. Dat had ook weinig gescheeld als er op bepaalde cruciale momenten niet tijdig was ingegrepen door sommige dokters en/of mijn ouders. Ik heb toen drie maanden in het ziekenhuisbed gelegen.

Langzamerhand keerden sommige functies terug. Ik begon voor de eerste keer te lachen door te kijken naar André van Duijn op de televisie en kon na enige tijd mijn linkerhand fasegewijs hoger optillen. Daarna volgde het linkerbeen en het zwakke fluisterende praten. Na ongeveer zes maanden kon ik met hangen en wurgen de eerste stapjes weer zetten. Ik viel en val regelmatig. Ik geloof dat ik wel duizenden keren gevallen ben door de verminderde stabiliteit die onder andere een gevolg is van de fysieke beperkingen. Mijn revalidatie daarna heeft ruim negen jaar geduurd.

Ik heb ruim 1 jaar en 1 maand intern op het revalidatiecentrum doorgebracht en ben de acht jaren daarna naar de school geweest bij het revalidatiecentrum waarna ik, tenminste voor mijn doen, een redelijk stabiele lichamelijke toestand heb kunnen bereiken. Je zult echter begrijpen dat er van een 'normale' puberteitsontwikkeling geen sprake kon zijn omdat Het Leven, mijn leven aardig 'in de war' had geschopt. Er was vooral de eerste negen jaar, maar ook daarna een grote mate van afhankelijkheid naar anderen toe. Ook mede naar mijn ouders, die veel voor me hebben gedaan en waarvoor ik ze dankbaar ben.

Op de revalidatieschool ben ik, ondanks zware beperkingen aan het fysieke apparaat en de daarmee gepaard gaande extra inspanningen, in zes jaar geslaagd voor het staatsexamen Mavo en de Havo, en heb daarna een fulltime computeropleiding gevolgd. Ik haalde het typediploma en het autorijbewijs.

Sommigen zullen dit misschien een hele prestatie vinden, maar achteraf gezien kan ik niet zeggen dat ik hier als individu trots op ben, het was meer een noodgedwongen keuze die, voor mij althans, niet te ontwijken viel in deze samenleving.

Het heeft me natuurlijk wel theoretische kennis opgeleverd en vaardigheden verschaft waardoor ik een plek kon verwerven en me staande kon houden in deze samenleving, waarvoor ik misschien dankbaar zou moeten zijn. Maar als je het goed beschouwd is al die kennis en zijn die vaardigheden van deze aarde allemaal relatief. Bovenal kunnen ze aardig in de weg zitten omdat je het wel denkt te weten, maar voor een Werkelijk Ervaren weinig ruimte meer overblijft.

Goed, met kennis en vaardigheden kun je iets doen voor een ander. Het kan goed zijn om je talenten te benutten. Toch kan het goed voor ons zijn om te beseffen dat we zonder talenten, zonder kennis en vaardigheden, als mens even waardevol zijn als ieder ander die wel hierover beschikt. Iedereen is onderweg. Iedereen is op reis op deze Aarde. Niemand hoeft daarom trotser te zijn, of zich belangrijker voor te doen dan hij of zij werkelijk is. Ik erken dat ik het wel eens moeilijk vindt om me kwetsbaar op te stellen, om de ander te kunnen toelaten en te laten Zijn.

Lang heb ik gedacht dat ik geen enkel talent had, dat ik niets waard was en dat ik nergens toe diende. Dat het allemaal zinloos was waar ik mee bezig was. Dat mijn leven een aaneenschakeling was van nare gebeurtenissen die mijn leven tekenden. Nu hoop ik dat je iets van mij mag geven door het verschijnen van de dichtbundel en het schrijven van dit voorwoord.

Na de middelbare schooltijd heb ik een stage gevolgd bij een gemeente en daarna ben ik aan een 'carrière' begonnen als ambtenaar bij een regionaal samenwerkingsverband. Ik werk hier op het moment dat ik dit voorwoord schrijf nog steeds, al heb ik geen vaste functieomschrijving binnen de organisatie, omdat ik als gevolg van een reorganisatie bij de afdeling waar ik werkte niet meer in het plaatje paste.

Op dit schrijfmoment verricht ik taken op het gebied van communicatie en contractbeheer. Het schijnt allemaal zo te moeten gaan in deze samenleving, waar een ieder voor zijn voortbestaan moet “vechten”.

Lange tijd heb ik het idee gehad dat ik me in verband met de fysieke beperkingen ‘harder’ moest bewijzen en mijn best moest doen om me in deze samenleving staande te houden. In ieder geval heb ik er hard voor geknokt om een plaatsje te ‘bereiken’, voor zover je van bereiken kunt spreken. Want wat is er nu werkelijk dat we moeten bereiken? Wat is werkelijk van waarde? Dikwijls heb ik me ook tevergeefs zorgen gemaakt over hoe het allemaal met me verder moest en zijn er perioden geweest waarin ik het aardig moeilijk had met mezelf. Perioden waarin ik het gevoel had met de rug tegen de muur te staan of waarin ik een denkbeeldige muur om me heen gebouwd had.

Ik heb gevochten en gezocht naar waardering en bevestiging, me aangepast aan de normen en waarden van deze samenleving, die uiteindelijk toch maar heel relatief zijn.

Ik heb hulp gezocht bij anderen en bij organisaties en heb me misschien een beetje te afhankelijk opgesteld naar hen toe alsof ‘ik’ dacht daar de antwoorden op al mijn vragen te kunnen vinden en een eind aan strijd te maken die ‘ik’ met mezelf voer(de).

In (vroegere) onbewustheid en onwetendheid heb ik misschien mensen beschadigd die het niet verdienden. Maar ja, wie verdient het wel om gekwetst te worden? Ik heb misschien mensen gekwetst of pijn gedaan. Soms waren het de mensen die mij het meest nabij stonden en die het meest met mijn lot waren begaan. Ik vraag om vergeving en begrip aan al diegenen die ik op de een of andere manier heb betrokken bij mijn zelfgerichtheid waarbij ik soms meer oog had voor mijn eigen gekwetstheid, in plaats van begrip te tonen voor de ander. Het is evenwel belangrijk, zo niet belangrijker, mezelf daarin te vergeven. In het besef dat deze dingen gebeurd zijn en dat je het verleden moet laten rusten, laat ik het verder maar rusten.

Deze dichtbundel draag ik op aan mijn lieve ouders en aan alle mensen die met mij meereizen en meereisden en/of die deelgenoot zijn van mijn leven. In het bijzonder draag ik de bundel op aan mijn ‘vrienden’ die soms zelf wel Weten Wie Ze Zijn, maar soms ook niet. Graag wil ik het Lectorium Rosicrucianum (Arnhem) bedanken voor het mogelijk maken van deze uitgave.

Hartelijke groet,

Harold Botter, Westerhaar april 2012

Afscheidsbrief

Als het mijn tijd is
om te gaan
Wat laat ik achter
voor hen die na mij
verdergaan

Een traan, een lach
een herinnering misschien
onder koffie met gebak
voor hen die mij voor
het laatst zien

Een stip gevuld met energie
was ik vergaan in stof tot stof
mensen praten fluisterend
over hoe ik ben geweest
Mijmerend met volle lof
misschien wel heel bedeesd

Mensen kijken naar mijn lege lichaam
dat ik in haast heb afgelegd
Ze zullen nog een keer naast me staan
nadat ik het laatste heb gezegd

14 januari 2010

~

Aubade aan een vlinder

Een vlinder van mijn hart
streeelde vederlicht de rozen
en kustte met haar vlindertong
de stampertjes sering
maar als de dag ten einde raakt
waar tijd en ruimte zich verdringen
rustten minuscule rasterogen
nog eenmaal op de klok
ze draaide 't zwarte van de nachten om
in vosjesrood of dagpauwoog
waarbij ze instinctmatig dacht:
'van mijn vleugels kon ik zingen'

14 september 2002

~

Over het leven

Ik vraag mij af
Is er iets dat ik heb
willen doen of zeggen
dat ik nagelaten heb
heb ik ten volste geleefd
of spraken uit mijn woorden
en daden een zweem van onbestemdheid
de angst geboren door mijn tijdelijkheid

Ik vraag mij af
gebeurde alles zo ik wenste
en waarom niet, zo niet
Was ik degene die bepaalde
Of was het een voorgeschreven lied
met hier en daar een valse noot
die zich in de muziek vangen liet

Op zijn sterfbed vraagt mijn geest
gevormd door alle beelden die bij mij
en door mij ontstonden
om waarachtige vergeving
voordat zij wordt ontbonden
Aan allen die het heeft gekwetst
of pijn gedaan

In de ijlere gebieden
waar overblijfsels van
mijn leven resterend
blijven bestaan
keert mijn zielenkern
na een tijd terug en
leeft het leven nog een keer
me telkens resonierend
met het pad dat ik gekozen heb
zich onderwijl afvragend
Wanneer is het de laatste keer?

12 januari 2011

~

De droom

Gevangen in een droom
Zit ik in hangend in een stoel
Nauwelijks meer in staat om iets te doen
Mijn hart hangt naar beneden
Vol verdriet berouw en wat al
Mij 'overkomen' is
Ik vraag om hulp maar niemand hoort mij
Overall dichte deuren
Ieder voor zichzelf zo lijkt het wel
Ik zoek bevrijding diep in mij
Maar kan er niet echt bij
Zoveel dat is bepaald en
Gedaan voor mij
En een ieder geeft advies
Volgens zijn/haar waarheid dat moment
Maar wat hiervan is werkelijk waar
Wordt werkelijke Waarde afgeremd
Wie is daar nog op afgestemd
Ik trek het even niet, zeg ik even
En voel een pijn diep binnenin
Waarmee ik me geen weg weet
Schouw ik hiermee de zin, de onzin
Van wat ik me zelf aandoe, heb aangedaan
Vaak heb ik me verloren
In de strijd om het bestaan

Ik heb geworsteld en geploeterd
Gepresteerd en veel gedaan
Ben ik te veel geleefd door iedereen?
Zonder naar mezelf te luisteren in de diepte van mijn Zijn
Wat is er toch dat er moet gebeuren?
Waarom zijn we allemaal zo druk?
Alsof ons leven er van afhangt
Alvorens we verdwijnen met een ruk
En wat maken we al woelend
en krioelend zoal niet stuk
Ik voel me gemangeld en gekneveld
Bekneld in diepe eenzaamheid
Waaraan ikzelf heb bijgedragen
Door voorop te gaan in de 'strijd'
Maar wat is werkelijk waardevol
Waarop kan met vaste zekerheid
Worden gebouwd en vertrouwd
Is dat niet alleen "Het diepste Zelf"
Die ruimte geeft aan al en iedereen
Die wacht tot 'ik' verdwijnen wil
De Eeuwigdurende Zon die mij draagt

Al klaag ik steen en been
Al worstel ik me door het Leven heen
Al ga ik rechts of links
Rechtdoor of ga ik niet
Alle moeite die ik doe
Bezorgd me slechts verdriet
De drang om het allemaal zelf te doen
iets te betekenen, iets te zijn
iets voor te stellen , te willen controleren
Brengt mij in die ellendestaat
Overgave bestaat daaruit
Verbinding maken
Waarna je Alles open- en overlaat
Ik zie het even niet
Is er dan Niemand die het ziet?

8 juni 2011

~

Een engeltje

Je daalde als een engel in onze wereld neer
een stralend middelpunt waarnaar de druppels samenstroomden als naar een
laaggelegen bron in de woestijn
je helder blauwe ogen fonkelden als zonlicht dat opkomt boven boomtoppen en
schemering verdrijft
je blonde haren Pipi-staarten die heldhaftig lief gebonden waren maar toch zo
ongedwongen vrij
je glimlach zuiverde de lucht rondom ons en je geduld was oeverloos je luisterde
naar wie ook tot je sprak met alles wat je in je had al leken het soms dwaze woorden
die ons toebehoorden
je gaf je zelf je was jezelf je bent jezelf jij bent wie je bent ons leven is verrijkt want je
bent als engeltje herkend

*voor Inge Rijpstra ter herinnering aan de Zeilweek 2003 in Paterswolde
29 juni 2003*

~

De strijd der tijd

Aanschouw het ochtendgloren,
dat verschijnt in al haar pracht
Hoor de vroege vogels zingen
in schier ondoordringbare mist
Een ochtendstond die naar je lacht,
verfrist.

Voel 't kriecken van de dag,
't ritme der natuur,
't verstrijken van de tijd
ledere seconde,
ieder uur.

De tijd verglijdt nijpend
langzaam maar gestaag

Zie nu op de met mist bedauwde grond
op het gerijpte groene mos
de slakken, slakkenhuizen dragen.
In een onvermoeibaar trage strijd
om voorop te gaan.
in de eeuwigheid.

8 augustus 2000

~

Voor iemand

Een keer in de nacht van mijn leven
Wordt de hemel zo blauw als de zee
zoals ik hoop me eens te verliezen
in de zon van jouw stralende ogen
Ze sprankelt zo lichtend voorbij
Ik wil dit gewoon aan jou geven
En weet dat je denkt wie is dat nou echt
Die mij nu verrast met dit ene gedicht
maar al wat Nu Een is komt even dichtbij
Als 'k kijk naar je foto, naar je lieve gezicht

19 augustus 2006

~

Endless

Sometimes I feel so insecure
When I am not sure
If you are really the One
I've been searching for
my whole life, you came
out of nowhere and
suddenly stood for me
you made me feel good
at the start
you comforted me
and hugged me
but now I see no reason
why you are sometimes
so hard
are you pointing a mirror
towards me
to overcome my insecurity
my lack of confidence
or to show me my own shield

now I feel distance
between us
turbulences that
are circling down below
I know that you need time
And that you're feeling insecure
about a future together
For now I only need to apologize
For the moments that
I have hurt you
With my blindness
Not seeing the
ways you sometimes feel
the reasons why you react
as you do

I know that you need time
To overcome
But I am not certain
I will wait for you
I can't afford to wait
When I look at myself
I feel not well anymore
With you
You always keep a distance
A closeness
That I can't overcome
right now

I also need some time
I hope you can forgive me
For the times I caused you pain
and I can best forgive you
when there is only time

19 januari 2006

~

For you .. my new friend

You are a shining Light
That gives motion to my soul
I like to stand up right
And reach my lively goal
To face the circumstances as it is
And be brighter than an Lightning bliss
I feel we are connected somewhere somehow
And that God has send you to be here right now
To feel confident and brave
to find in me a far more stronger part
than the twinkling weakness-phase
I set on to make my path
Through the sorrow and the pain
When you set in your evening-laugh
Nothing looks the same
I thank you for being there
In my daily hemisphere

17 augustus 2011

~

Deja vue

Confronterend is beleving
zielsvreemd magisch het moment
een toekomstige herinnering
in een ogenblik bekend

Ervaar de stilte van herkenning
het onvoltooide toekomstbeeld
dat volkomen fragmentarisch
de fragiele levensdraden heelt

Onzichtbaar zweeft dit evenwicht
als ongenode gast en boven alle tijd
gelijk een onbeschreven blad
in 'n betoverend magiërkatern
dringt het onbeleefd herinnerd door
tot in het diepste van mijn levenskern.

30 oktober 2000

~

Een dag vol leven

Ik droomde dag daar ben je dan?
Van zon en verder niet
Je haren wild en warrig
In wind die jou omgaf
Ik droomde dag waar ben je dan?
Versta je wel de ruimte van het Niets
Tussen chaos van de hartenkloppen?
Kijk ook maar naar de zomerbloemen
Die eens stervend in de herfst
Nu als hergeboren opengaan
Ik droomde dag ben jij er dan
als antwoord op mijn vraag wat leven is?

3 juli 2002

~

Geef het maar.

Stort je hart maar uit
geef het maar aan mij
mijn leven is een deel van jou
zoals het jouwe deel van mij is

geef Alles maar aan mij
alles wat je heeft bezeerd
alle zorgen die je maakt
geef het maar aan mij

geef je bitterheid,
je wrok
je boosheid en je haat
het verdriet
en onbegrip
de pijn
laat mij ze
voor je wassen
in het zuiver water
van de Rivier
waarin we
eeuwig samen zijn

11 december 2002

~

Ontberen !

Koester mijn gedachten, voel zoals ik voel,
angst te vragen en te zeggen
wat ik in mijn diepste wezen echt bedoel

hoogten, diepten, stijg en daal ik, beklemmend zonder meer
verlangend naar de vrijheid die ik helaas ontbeer
om te vragen en te zeggen
wat ik eigenlijk bedoel
om duidelijk te maken
eens stijgend, dan weer dalend
wat ik in mijn diepste wezen
voor je voel.

31 augustus 2000

~

Hoe voel jij je vandaag

Soms raken woorden minder
als tijd langzaamaan verstrijkt
tot ginder, tot waar alles samenkomt
In Een

Kon ik maar vertellen hoe ik voelde
vaak zeg ik 'Hartstikke goed'
Maar wat is goed, zijn we goed?
Of mist er iets, is er ontevredenheid

Ik voel me leeg, alleen gelaten
voortijdig opgebrand aanbeland
bij het kruispunt van mijn wegen
alles heeft alleen aan mij gelegen
Ik hield alles tegen
omdat ik heb gezweven

“hartstikke goed” zeg ik
terwijl ik me van binnen leeg voel
er iets in mij verlangt
naar wat ik buiten niet vinden kan
waardoor ik heen en weer geslagen wordt
als stengels riet op laag water in een storm

Als stilte spreekt wat zou zij dan zeggen
doorwaden wij ons eigen water
waarin wij geboren zijn
met onze eigen woorden
gevormd door de gedachte
iets te moeten zijn
Want wie zijn wij
ons zulk een hoogmoed aan te rekenen
Is het al geen ijdelheid
dat ik zwijg en praat over ellende
die ik zelf veroorzaakt heb

O laat de wind maar komen
doorbreek de muren van mijn fort
Laat het Licht mijn hart doorstromen
totdat het langzaam 'beter' wordt

28 februari 2011

~

De Raaf

Het roekeloze reiken van de raaf
Laat verdaagt haar sporen na
Staat in 't kader van 't verwachten
Van het beeld zij achterlaat
Vol van trots prijkt bij haar
het grijs en zwart gesnaveld kopje
Dat stijlvol op haar lijfje staat
Waarmee ze vrolijk paraderend
Haar rondjes stapt en gaat

Met olijke pretkraalogen
en stijf omhoog geheven kop
lacht ze humorvol van spot
naar wie aan haar voorbijgaan
wachtend op de kans om onopgemerkt
de aandacht slinks te stelen
steels steelt zij de show
Ze kijft en krist en krast
En zelfs haar dans verrast
zelfgenoegzaam tekent zij de aarde
waar haar hanige kraaienpoten
krioelen door het zand
nietsvermoedend
al de tekens achterlatend

10 maart 2008

~

Kom

Kom, zeg ik en je loopt verder
Te staren naar het niets
"Wat vind je daar?"
Vraag ik
"Alles"
Zeg je

8 september 2004

~

Huize Papyrus

Een huis gebouwd rond tegenstelling
op stenen van papier
schommelig is de fundering
het kraakt nu daar dan hier

de ramen zijn van glas in lood
en wazig is het zicht
de deur hangt scheef
in zijn scharnieren
is enigszins ontwricht

het bladderlak ligt op kozijnen
verpulpt het houten oppervlak
Een kakkerlak vervuult gordijnen
baadt in vale zonnestralen
in zijn stalen pantserpak

er loopt een taxateur doorheen
die met ogen van verbazing ziet
hoe scheuren in de muur ontstaan
en regen daar naar binnen giet

hij ziet een zoldertrap die schuin-
gevallen het bovenste versluit
met houtworm in de treden
die tegen wrange planken muilt

o, kon ik maar wonderen verrichten
dan zal ik Hemels licht
naar binnen en naar buiten richten
opdat ik iedereen Verzoen

het fundament van waarheid en
een Koninkrijk van vrede stichten
ik zal de gaten in je huisje dichten
en zo mijn wonder voor je doen.

12 juni 2001

~

Ik mis je

Ik mis je
je arm
je knuffel
je begrip
je genegenheid

Ik mis iets
als kans om
te tonen
hoe mooi ik ben

Soms voel ik me eenzaam
een waanzinnig gebrek
dat haast onherstelbaar lijkt

ik dwaal in gedachten
die me laten geloven
dat ik ontevreden moet zijn

en misschien is dat ook zo
want waar vind je vrede?
waar is geluk te halen?

Er lijkt altijd iets nodig
Het lijkt immer tekort
Ik zoek en jij zoekt

Waar zoeken we naar?
we zien alleen de verschillen
toch lijken we veel op elkaar

Soms vraag ik
wat mis ik?
En wat ben ik kwijt?
Wat is mijn gebrek?
want wat is toch de reden
van mijn ontevredenheid

Ik mis je soms
je arm
je knuffel
je begrip
je tederheid

Ik mis je soms
jij die er niet bent
soms voel ik me alleen
verlang ik naar
wat zachte armen
om me heen
heb het nauwelijks gekend

Waarom ben je zo ver weg
als ik een beetje warmte van je vraag
Want misschien heb ik je nodig
om te ontdekken wat ik zelf in me draag

Ik mis je maar besef
dat alles wat ik
buiten zoek en vind
de weg is van mijn kind
dat naar geborgenheid verlangt
want onder alles wat ik heb opgespaard
ligt Het Licht in windsels opgebaard

Ik mis je .. jij die er niet bent
Je wandelt telkens door mijn leven
Ik hoor je wel steeds vragen
maar heb jou nog niet herkend

Ik mis je
maar wat is er dat ik missen kan?
Wie is er niet?
Wat is er dan dat ik niet Ben?
Wat mis ik?
Wie Ben ik?
Mis ik me?
Is al mijn verlangen
mijn eigenlijk gemis?
Of ontstaat door het gemis
het verlangen?

Ik mis je.....

13 februari 2009

~

Eeuwige Vrede

Ik ben Licht en Liefde,
word lichtvoetig gedragen
achter de sluiers
van mijn denken
die de illusie creëert
dat ik alleen ben
geïsoleerd in het zelf-
gebouwde kasteel
rondom mijn persoon.
Ooit breekt de dag aan
als was
er een verschil
tussen momenten
waarop ik
Een-heid zal ervaren
met alles wat leeft
en bloeit en groeit
Ooit komt de dag
Als dagen
werkelijk bestonden
dat ik wil verdwijnen
in het Niets dat Alles is.
Vol-Ledig Zijn.
Gevuld met Liefde,
Kracht en Wijsheid
dat alles in mij verbonden is.
Ik zie je gezicht en
ik denk van alles
aan alles,
terwijl ik je
graag zou willen zien
zoals je bent. Een spiegel
van mezelf die
mij mezelf toont
Een houding, gedrag
Getrokken door Mezelf
Maar gevuld met
de zelfde Liefde
Ik word omringd door
mijn eigen Universum
dat leeft en beeft en hunkert
naar het moment
waarop we ont-dekken
het Verbonden Zijn.

Ik zou het liefst mezelf
willen zien in de kleuren
die ik straal vanuit mijn hart
als boden van mijn Zijn
en die mij omhullen
als de ringen van Saturnus
de manen van Jupiter
en het rode van Mars
en daaronder het Witte Licht
van de Zon

13 april 2008

~

Glazen Korrels

De kar rijdt door
Ver in mist
Je hoort haar
wielen kraken
op de assen
onder het lachen
van spelende kinderen
terwijl zij achter
de molen verdwijnt
Ik kijk om en zie
de regen vallen
druppels toucheren
de glazen korrels
zand die als
versleten getuigen
de aarde geel bedekken
de raderen graven
in de diepten
ontdekken
het Zijn
en al wat nu hoorbaar is
is het zwijgende
draaien en wenden
dat mij over mijn paden draagt

3 februari 2006

~

Kustwandeling

Wandelde ik maar langs de kust
Waar zanderig water
Me innig herinnert
aan wat ik nu ben
Ik leef mijn leven
volgend de stromen van geven
Waaraan het gras
zijn groenheid ontleend
de gaven verlaten de gevers
ik laat ze gaan
Als de dochter van morgen
waarvoor het wachten
alsnog wordt beloond
mijn hart een macht
met kraters geslagen
als boksers, de ring
ga maar laat maar
staan die tekens
ze raken mij aan als een God
in de wind die waait
innig over de gouden bergen
het licht beschermend
de duinen veranderd
getransformeerd
door zand dat daar was gelegen
de schaamte voorbij
waar zijn we mee bezig
waarom ren ik zo hard
van het een naar het ander
en streef ik mijzelf
in mijn streven voorbij
zoals het water
zand op de duinen drijft

11 april 2006

~

Last night I saw us

-Pictures-

Lying in a bed of white
and yellow flowers
before, I pictured
us between two giant
trees, in magical tints of
yellow, green and brown
as if the earth
has embraced us
with her Love

Last night I saw a
forestlake and waterfall
where we
were swimming
naked under
dancing shadows
of mighty trees
on moistly soil
of the shore nearby

Last night I saw you
Lying in my bed
I looked into your
Lively lonely eyes
I felt your lips
and hands
Strangled
into mine

Last night I wished I
could always
dream that way.

~

Lege huizen

Achter waar de stilte huist
verstaat een leegte haar kreunen
als de wieg waarin zij als getuigen lagen

het raakt de kalmte warm in mij
gestoord verlaten zonder reden
waarom is het steeds verleden tijd

ik ben mens zoals velen
verlies me soms in tederheid
lachend naar stalen gezichten

die langs mij heen verdwenen
getekend door de pijn van eeuwen
verstrijd mijn kleine macht

om een verandering te zijn
op de momenten waarin wij schenen
door de lage tijd waar het vaak kraakt

kon ik maar vol passie zeggen
dat ik ervaar dat Liefde in mij leeft
waar ben ik dan als Het mij nodigt
te komen binnen in de Eeuwigheid

gestreden heb ik tot en met
stil mijn wilde tranen en
help mij Eeuwig Licht en Liefde
tot ik weer in U ben

23 augustus 2007

~

(When will I) Let it be

Let's have fun and dance a while
While the cats are singing their morning cries
the dogs are howling their sadness
and pain away in the air
while everything looks shady
the sun forever shines
in and from your lovely eyes

when everything looks troubled now
I know that I caused it myself
because I am connected to the Light
that leaves a history of shadows
mirrors of my own Self
who are willing to touch me
to have me remembering who I Am

I am Divine but I don't remember
My Innerlight is still concealed
Behind the shadowwalls
of my temporary identity
that makes the burden heavy
But I know that someday
I'll surrender and shine
my Love Around the lonely world

When will it be
The time is only now
To spread the message without words
To stop the cats from crying
To heal the sadness of the dogs
To shine the light in your lovely eyes
To go and enjoy the little miracles in life
I try desperate to see to awake and throw away
The shells of my blindness
And shine my star that's within
When will I love and accept myself totally
don't feel sorrow for my past
don't fear the future
but accept All as it comes
When will I start living
feel the Love inside
Pick up a microphone
and cry from My Essence
with untouchable confidence
to my beloved people
that we all are One
That we all make mistakes
that we have to understand

and forgive each other
but also ourselves
for our deeds
to free us
from the fear

27 oktober 2004

~

Laat het Zijn

Laten we plezier maken en dansen voor een poosje
Terwijl de poezen hun ochtendschreeuwen zingen
De honden hun droefheid en pijn weghuilen in de lucht
Terwijl alles schimmig lijkt
De zon schijnt altijd in en uit je liefdevolle ogen

Wanneer alles wazig lijkt
Ik weet dat ik zelf de oorzaak ben
Omdat ik verbonden ben met Licht
Dat een geschiedenis aan schaduwen achterlaat
Spiegels van mijn Eigen Zelf
Die me willen aanraken
Om me te laten herinneren wie ik Ben

Ik ben een deel van God maar ben het vergeten
Mijn Innerlijk Licht is nog verborgen
Achter de schaduwmuur
Van mijn tijdelijke identiteit
Dat de last zwaar maakt
Maar ik weet dat op een dag
Ik alles loslaat en schijn
Mijn Liefde in een Een-zame wereld

Wanneer zal dat Zijn
De tijd is alleen Nu
Om de boodschap zonder woorden te verspreiden
Om de ochtendschreeuwen van de poezen te verstommen
Om de droefheid van de honden te helen
Om het licht in jouw liefdevolle ogen te laten schijnen
Om te gaan en de kleine wonderdjes van het leven te genieten
Ik doe mijn uiterste best om te ontwaken en weg te gooien
De schellen van mijn ogen
Om de ster in mij te laten schijnen
Wanneer zal ik me zelf volledig lief hebben en accepteren
Me niet meer droevig voelen om mijn verleden
Geen angst meer hebben voor de toekomst
Maar Alles accepteren zoals het komt

Wanneer begin ik te leven
de liefde in mezelf te voelen
Een microfoon te pakken
te schreeuwen uit mijn kern
Tot mijn geliefde mensen
Dat we allen Een zijn
Dat we Allen fouten maken
Dat we elkaar mogen begrijpen
En elkaar vergeven
Maar ook onszelf
voor wat we doen
om ons te bevrijden
van onze angsten

27 oktober 2004

~

Ogen in Jeruzalem

Peilloos diep, Jeruzalem,
twee bevangen bruine ogen
keken mij
vol droefheid aan
toen ik
op wielen voor hem
bij de Muur
kwam staan
Verloren
in zijn kinderogen
zag ik de onschuld
van een keppel
zonder haat
Ik zei: 'Hallo'
en zie weer
zijn blik en zwijgen
vereeuwigd
door mijn camera.

8 april 2001

~

Harold Liefdesrood

Voor jou
versla ik
rode draken
verrast
door 't magisch
ochtendlicht
strijdend tegen
monsterlijke kaken
houw ik
mijn liefdeszwaard
in schubbig
draakgewricht

Door jou
vervluchtig ik
tot dampen
vergassende
de hemelsfeer
Ik verdik, verdun
en condenseer
tot ik creëer
een meesterlijk parfum

Met jou
bestorm ik
mooie dromen
je fluistert
's nachts
de beelden
in mijn oor
Ze omzomen
met gekleurde
aureolen
mijn onbedekt
gezicht

Weet je wel
dat jij
het bent
die deze
wonderen
verricht

31 juli 2000

~

Love in flesh and bones

Everytime I am weary through my bones
I can't lift my arms anymore
They have grown into spaces
Where I have to grow beyond
Eagerness of wanting to share a life with one
Is driving me apart
Am I to scared to stand alone in the Freedom
God has given me
Why for heavensake do I not stand right in the midst
Of turmoil
Why is my hart an hardened stone where lies upon
The burdens I Carry in my life
Why can't there be a ray of Light shining through
Why feel I alone amidst of people
Why do I feel tiredness in seeking through the holes of my companion
Where is the Love I need so desperately
I need to share and sow
Life and grow
But I feel weary in my bones
I am tired
Rudderless Shipwrecked
Don't know where to go
Where to ground my feet
On vast soil
Everytime I think I go to waste
What good am I for
I need someone to hold me tied
Kiss my lips without a fright
But what is need?
Perhaps a wakening of insufficiency
Followed by intrusions of my physic body
What Am I?
What do I need?
I need to uncover the stone layed
Upon my hart
I want to break free
Feel every part
Of the Enlighted Essence
Of Being

5 november 2011

~

Opa

Vreemd dit ogenblik
waarop ik schrijf
waarin ik uit
mijn soms vluchtige gedachten
aan jou
het is zo lang geleden
maar

Ik wilde dat je zag

hoever ik ben gekomen
en dat mijn huilend hart
op pijnlijke momenten
omgeven is door smart

Ik wilde dat je zag

hoezeer ik heb geknukt
tegen welgemeende tranen
en toch op 't droevige moment
me ontroostbaar waande

Ik zag

je kwijnde weg
maar desondanks
stond je nog uren
aan mijn bed en gaf
me alle liefde
die je nog in je had

Toch het was
door al die liefde heen
slechts jouw verdriet om mij
dat ik in rimpelige ogen las

Valig roze gekleurde bloemen
omheinen nu 't bedekte graf
van ons troebele verleden
dat allerminst rooskleurig was

8 november 2000

~

Overwegen en beslissen

Ik keek opzij en zag
Een mooie vrouw ging mij voorbij

Ik werd week toen 'k zag
Dat zij verlangend naar me keek
En zacht tegen me zei:
"Hoe heet jij"?

Hoe kan dat nu? Ik de schlemiel,
Ik, die voor alle mooie vrouwen viel
Maar versiertrucs nooit beantwoord zag
dacht dat het aan mezelf lag,

Natuurlijk, ben ik lichtelijk gezet
en motorisch wat gestoord
Maar wie een beetje op mij let
En aandacht schenkt aan mij
Weet dat dit bij mij hoort

Ik keek en zag en overwoog
Tot ik besloot:

Ik rijd maar zwijgend met mijn rolstoel voort

24 juli 2000

~

Onbegrepen

Ik voel bevreemde blikken staren
de ogen priemen in mijn rug
wijzend met obscene handgebaren
ik kijk opzij, zij verleggen vlug
hun blikken anderwaarts
Zwijgend loop ik moeizaam door
negerend onbegrepen vreemde ogen
verdrietig en licht neergebogen
volg ik het uitgelegde spoor
van mijn gepijnigde gedachten
Onwetendheid een vaag begrip
te moeilijk te erkennen dat
zij er niet naar vragen
waarom ik anders ben

20 oktober 2000

~

Roodpaarse ochtendlucht

De ochtendlucht vormt in 't vroege gloren
de strepen, rood en paars als vrolijk muurbehang
Een fletse zon in regen waterzuchtig togend
die prille wolkenstranen in haar stralen vangt

De avond viel. Een schemermaan
bestreed de zwarte wolken zacht
de sterren nu je negen vrienden
een regenzon gevluht in nacht

Ze schijnen binnenin planetenbanen
en 'k zie 't beeld door mijn kometenstranen
vanaf mijn plaats als onverdiende tiende
hoe jij nog steeds volmondig naar me lacht

*Geschreven ter herinnering aan Karin die onlangs op jonge leeftijd
en tot mijn groot verdriet plotseling is overleden*

8 april 2001

~

Ik kijk naar de hemel

en zie een ster
helderder
dan de andere sterren
hij schittert
net als jouw ogen
en ik hoop
dat hij daar altijd blijft staan
ik wil hem zien
elke nacht
ik wil dat je bij me blijft
als het donker word

7 september 2003

~

Stemmen

Als de stilte knaagt aan alle beetjes
Als mijn hart verdraagt de vele weetjes
zoals het veulen drinkt aan moeders borst
Worden niet veel woorden meer gemorst

Dan draagt de tederheid mijn armen
Zetten voeten paardenkracht
Zo mogen toch die sterke hoeven
Zijn wat ik er van verwacht

Dan ligt de wereld aan mijn voeten
Is wat ik nodig heb gebeurd
Dan proef ik water zonder moeten
En zonder dat ik daarom heb gezeurd

Mocht ik hopen, mocht ik wensen
Het is mijn ijdelheid misschien
Die mij tracht in aardse dreven
Van strevende verlangens te voorzien

Maar wat is waarheid? Wie ben ik?
Ben ik niet steeds degene die morsend leven drinkt
Of is er iets in mij dat 'hoger' mikt
Waar in de Stem in eenvoud wederklinkt?

12 januari 2008

~

Post Scriptum

Ben ik zo'n open boek voor jou
dat woorden dansend tot je komen
en letters zingen in de zinnen
die ik in fluist'ring tot je zeg
bevestigt stilte van je zwijgen
een zweem herkenning
als ik gemaakt vergis'
onschuldig aan je voeten leg

7 september 2001

~

The rose

Sometimes late at night
when I walk
through the streets
of emptiness
a thundering light
strikes
somewhere between
a bed of reddish roses
that grows
besides the lane
I try to wake,
and see the beauty
of this present
that unfolds
right in front of me.
Everywhere I look
my sight is narrowed
it seems the road
is closed
right before my eyes.
I reach and reach
till I get tired
but some how
the circles of my thoughts
have captured me
to keep me
from experiencing
the Essence
of the rose.

20 april 2007

~

Blauw gestreept verdeeld

Wolken haken vormen
buien patronen
het waait
Benauwd
onweer nadert
zit het weer tegen
Het regent nu weer

18 juli 2004

~

Tonen

Waar ben ik gebleven
liet ik me vangen door de tijd
waar ben ik gebleven
in eigen overlevensstrijd

Dwars door de gevaren
ben ik langs afgronden gegaan
Wars van navelstaren
heb ik alles doorstaan

Een orkaan van de gedachten
die zich verdringen in de luwte
van mijn geest dachten verwachtend
aan hoe het gisteren was geweest

Maar lost het iets op je
verwachtend af te vragen
hoe en wat je ook bezint en
welke toon je jezelf ook bezingt
Op elke vraag een antwoord
het gevecht is eens begonnen
op het moment dat ik de tijd inging

Maar zijn er werkelijk grenzen
Is er werkelijk een begin
Of zijn het mijn eigen wensen
die staan er tussenin

Nu zit ik hier te staren
en ik weet het even niet
laat alle strijd maar varen
En bezing mijn levenslied

Op het ritme van de tonen
die nu even boven komen
Veel verdriet heb ik gekend
Ik ben het wel gewend

Dag vraag ik je dan
heb jij het wel geweten
dat ik dit meedroeg al die tijd
dat ik haast verdronk in al mijn tranen
van pijnlijke herinnering
aan die dagen waarin ik
als kind vastgebonden
mijn dagen sleet in bed
en mezelf begroef
In de naden van mijn ziel

En dat er niemand bij me was, geeneen
net als Remy helemaal alleen
op het moment dat ik voor even
weggleed uit het leven
Waarna ik een tijdje zweeg
en een nieuwe kans kreeg

Weet je het wel
Dat ik al mijn tijd spendeer
aan het speuren naar het kind
dat achtergebleven is achter de deuren
van de veelgekleurde wanen
die mijn leven tekenden

Niemand draagt de schuld
Niemand is de oorzaak
Niemand weet het
Ik vertel het je alleen

Het is allemaal herinnering
en heeft geen zin
in dit web te blijven hangen
Nu is mijn bestaan
Gedragen door de Wind
Staande in de Kracht
Van het Eeuwig verdergaan

12 januari 2011

~

Verdiepingsverlangen

Voor degenen die
iets van mij verwachten
ik kan het even niet
Voor degenen die
iets van mij willen
Ik wil het even niet
Voor degenen die
mijn aanwezigheid verlangen
Ik ben er even niet
Het voelt zo vreemd
zo verlaten zo leeg
zo zonder doel
de ijdelheid van mijn bestaan
de strijd geleverd
soms eer en roem
tot treurens toe
voor daden opgestreken
soms ook daartegenin

ik verlang ernaar
mij zelf te staken
in een Verdiepte
Levensgrond

laat de ereprijzen
maar aan anderen
die er het hardst om roepen
aan mij zijn deze niet besteed

Ik ben er even niet
totdat het weer gekeerd is
het is maar dat je het weet

30 december 2009

~

Vergeef me....

Vergeef me mijn liefste
ik deed en zei
zoveel wat jij niet
meer kon verdragen
we botsten en hosten
tegen onvolkomenheden
die we zagen in elkaar
Sorry dat ik je pijn heb gedaan
jij zei dat spijt te laat komt
Maar is dat werkelijk zo
waar is de uitdaging om
me keer op keer te vergeven
waarom koos jij een
weg zonder doornen
het weerstandsloze pad
was jouw keus voor mij
niets anders dan een vlucht
misschien kostte het
je teveel kracht
Wat blijft er nog over
van je kaartje "levenslange
liefdesgarantie"
had je misschien meer
van mij verwacht
ik heb ook mijn gebreken
Vergeef me mijn lief
dat ik je nog niet kon geven
waarnaar je zocht
Ik wilde misschien teveel
mijn armen blijven open
om je te ontvangen

11 oktober 2005

~

Verhulde dageraad

Dageraad waar ben je
Ik vraag je kom tot mij
Wat is er zoal te winnen?
Ben ik wel helemaal vrij?
als vormen samen dansen
waar is het vuur dat leeft in mij?

Dageraad waar ben je
Ik wil je Nu en
Voor altijd beminnen
Als de liefste
Aan mijn zij
Maar waar
Moet ik beginnen
Wanneer is de nacht voorbij

Dageraad schijn je licht
Door gordijnen
Die gesloten zijn
Omdat ik nog slaap
Wandel over mijn gezicht
Verfris mijn ogen
Laat mij geeuwen
mijn laatste gaap
en toon de weg
die ik moet gaan

Dageraad ik wil je volgen voelen
In de kern van mijn bestaan
Samen dansen met het Leven
Samen het avontuur aangaan

Ga je met me mee?

15 juni 2006

~

Vladimir

De man verzocht me
Om naar je toe te gaan
Ik ben op zijn verzoek
Maar naar je toe gelopen
Ik zag je staan
Achter een hek
Een reus met grote
afstandelijke ogen

Je vluchtte niet
Toen ik bij je stond
Toch merkte ik
een vleug van schuchterheid
Alsof niemand je
eerder wou gedogen

direct voelde ik de band
en heb ik stevig
in je neus geblazen
als teken van herkenning

's middags tijdens mijn afwezigheid
Werd je in het zand gebracht
Ik nam het waar vanaf een afstand
Ik wilde naar je toe mijn reus
mijn Vladimir
om je aan mijn hand leiden

Reusachtig voelde het
Dat je gedwee
Achter mij liep
af en toe je hoofd boog
als ik keek
naar jou omhoog
dat jij met grote lippen
de haren van

mijn achterhoofd zoende
terwijl de mensen ademloos getogen
naar onze vriendschap keken

13 mei 2007

~

Voor-bij

Mijn woord is overbodig
mijn denken voor en na
dubbel zo onzinnig

Ik wenste dat
het morgen was,
dat de avond al
voorbij zou zijn
Ik wil putten uit de Bron
zodat de paarse lucht
de mengeling van
licht en duister
opeens wordt opgelost
zodat de eb en vloed
van mijn gedachten
tezamen stromen
als in een Levende Rivier
en dat de cirkel van
een Nieuwe Dag
weer wordt gesloten.

4 november 2002

~

What is there to choose ?

Choose between the right and wrong?
When I see the mourning sadness in your eyes
I wonder what has made you've lost your hope
Did you? I try to fill it with my warm embrace
That drives away the loneliness I see in you
Can I? I who is searching for myself
To reveal the The truth about who I Really Am
I who shares the need of breaking isolation
With you. Do we have to choose
Between weakness or the strong
Do we know where we belong
To live your life free or be meaningless
Do we have to make up our minds
About this matters or do we have
to be only what we Are?
Are we afraid to break
With images that only lives
By earthlimited understanding
Deriving from our brains
Let the Light shine in
Let the Light shine in
I say often to myself
I ask God to lead me
To take away the walls
I built around me
Tear down the masks I
Have always drawn
And show me the way
To fill myself with laughing
Happiness so I can be an
True example about Who I am

What is there to loose
What is there to choose
Do we have to compare
Have to compete with each-other
Or are we all Alike?
Find we it all amusing
to find some weakness
or pay attention to shortcomings
of other human being
instead of Waking up
I cry sometimes a soundless
lonely cry and ask myself
why do we judge so much
Do you?
Are we filled with blaming
blindness to see the Light

in all of us. I confess I am sometimes!

2 november 2011

~

Alleen

Dag ben jij er nog
en lees je dit bericht
voor jou alleen
schrijf ik mijn gedicht.
maar waar ben je dan
tot wie ik mijn letters richt
misschien lees je wel
maar staan mijn woorden
of staat je hoe ik kijk,
je niet aan
misschien ben je in ander dorp
hier ver bij mij vandaan
ik verlang naar armen
geslingerd om mij heen
ogen, kussen
die mijn hart
weer gaan verwarmen
op deze Koninginnedag
voel ik me zo alleen

30 april 2007

~

Why ?

What is the main reason
we are here living today
We planted ourselves in a fear
that grows beyond the trees
of the Amazon forest
and landed with our heads
in heavenly boundaries
We do and act and look
and search and jump and
quarrel, make war sometimes
With those who we dislike. Whereto?
Because there is a greediness?
Or has someone told us to do so?
We cry out but no one appears
to be hearing the noise except
of those who stand nearby
We hurt them without sorrow
with our sour words drown
from the pain that lies within

In ignorance we try to fill our need,
our hunger, our emptiness
with stuff and things that we
only borrow from the Divine
that watches over us, instead
of looking within where All begins
Are we afraid for breaking
the illusory shadows that lays
as heavy burdens on our souls
I Am
And yet
I understand
there is a chance, a possibility
to find a Kingdom deep inside
where there is hope for tomorrow,
where is Freedom instead of fright
I close my ears and eyes and try
to let the Light shine in
To make an end to all this fighting and this pain
We struggle only with ourselves which is all in vain
Because we try to built our lives on soil unsolid
And we won't let it go, let it Flow
We try to hold on to imaginary things
Upon we lay unnecessary value
And fight with windmills everywhere
Even God is not to blame
He is the Freedom we lack to search and find
Because we are caught in a radiation of vanity
Or self-fulfilling prophecies
which occupies our daily lives
A part of Him lives in ourselves
If we only want to hear the silence deep inside
If we want to break the shadows of our past
To overcome our aching heart in time
I share my words with you
Because We All are One
And writing is the only art
through which I can speak to you
And ask my self if there's
still time to make me Whole
To melt myself in the Love that Is
To find the ground of everlasting Freedom
That goes beyond the earthly time
I close my eyes and try to hear to silence
And Trust That God is never far away

3 augustus 2011

~

Eenzame dans

Ik schilder
onze liefde
intiem
met de adem
van jouw lach
het stralen
van je ogen
je dromen
in glans

Zonder jou
zal ik nooit
ergens komen
zal ik leven
om te streven
vraag ik
slechts mezelf
nog ten dans

10 februari 2004

~

Wondering

Sometimes I wonder do I well or am I doing wrong
A question not be answered for being strong
To do this and that you really want
Shouldn't be telling you what you can't
I stroll the evening skies tonight
And pray to God that He gives me Light
For whatever I may be or say
I know that he shows me the way
I can't ever do what he explains
When I give up Eternal Love remains
I can't question good or wrong
Because on earth we don't belong
It is all that matter in our thinking-head
That is judging beautiful or bad
If we are not thinking all of the time
We can hear the Silence chime
Wherever I may go tonight
I ask God to relief my worries and my fright
That I may have a peaceful sleep
That angels may watch and keep
I leave and rest now in the caring of my heart
In the Knowing that we never part

16 augustus 2011

~

Smile in misery

Sometimes when life may seem a misery
as sturdy clouds of darkness rule the nights
and blur your weakened searching soul
with apparently forever lasting frights
remember there will always be
some pencils drawing faces to a smile
and wipe your tears with sharing sense
from red to blue to purple light
they call themselves your friends

26 oktober 2001

~

To my first girlfriend

You are like
a distant sun
Mysteriously
attracting me
Close to you
You illuminate
some painful
parts in me
I can't help crying
my beloved
As I see you
As I feel your
Tender arms
Around me
whispering
'I love you'

You surround me
with your rays of
durable gold
let them shine
through
my armour
Help me
find my
True Being
Let me sink
Into your love

Fly with me
to rainbows
colourful
Like the irises
Of your eyes
and your
tender smile

Stand next to me
as an oak
embrace me with
your branches
fill me with
your green
hold me strong and
independent

I need you
To hold me

as close
as you can
I want to be
where you
dance your life
I long for you
search me
When I hide
please find me
When I am lost
Call to me from
wherever you are
over and over again
that you love me
And I shall answer

22 augustus 2008

~

Coma

Emoties vullen de gedachten,
overmannen tezelfdertijd.
Stil op 't bed te wachten,
Zie de tijd verstrijkt,

tergend langzaam,
een witte klok, een grijze muur,
secondes tikken verder,
bewijzen ieder uur,
waarin ik verder glijdt

Bedrukt voel ik mijn bonzend hoofd,
het bloed vloeit uit mijn oor.
Mijn ledematen zijn verdoofd,
en beweging is verstoord.

Angstig lag ik op het bed,
voelde kilte om mij heen.
Ik streed en bad een ijlgebed,
tot ik in duisternis verdween

10 augustus 2000

~

Zeilweek

Zeilweek bij het Paterswoldse meer
Ik zag haar voor de allereerste keer
Met tintelende ogen,
een hartelijk gezicht
Het duurde slechts een klein moment,
voordat ik was gezwicht

Die hertenbruine ogen,
dat ravenzwarte haar
We zochten zelfs gezelschap,
het bijzijn van elkaar
Ik keek haar aan
en lachte op momenten onbevreesd
voor de liefde die ik bloeien voelde,
beneden in mijn buik
waar de vlinders groeien moesten,
naar hetgeen verluidt

Nachten kort,
veel slapend waken
Gedachten aan een vrouw
en hoe ik haar kon schaken
voerden onvermoeibaar strijd,
mijn vermoeide geest
wilde niet gaan slapen,
is actief geweest

Na nachten van bewust zijn,
alertheid van de geest
Had ik opeens het antwoord.
zo zou ik 't gaan doen
Mijn moed des daags verzameld,
daadkrachtig, niet bevreesd
Probeerde haar te vragen,
'k verkleurde rood tot vermiljoen,

lets in haar lieve blik verstoorde

en toen:

Heb ik slechts gestameld,
brak mijn geest en
ontbraken mij de woorden.

8 april 2001

~

